

ALLANS TERUGKEER

EEN jaar ging voorbij.

Robin Hood was nu 21 jaar. Nog altijd was hij de hoofdman van de buiten de wet gestelde bannelingen, de afstammelingen van de Saksen. Hij was echter niet langer jonkman. Marian, die reeds zoo dikwijls de bescherming van Godfrieds pleegzoon ondervonden had, schonk hem gaarne haar hand en Allans zuster was thans in waarheid de Koningin van het woud. Op zekeren morgen wandelde Robin in het bosch, toen hij eensklaps een liedje uit zijn jeugd hoorde zingen.

— Wie mag die zanger zijn ? mompelde hij verbaasd. Dat versje herinnert me aan de gelukkige dagen van vader Godfried en moeder Betsie.

Twee jonge mannen kwamen snel door een dreef gestapt. Zij schenen krijgslieden, doch hun uitrusting getuigde van een verre reis. Een van hen kwam op Robin toegesnel en deze laatste spande onwillekeurig den boog, dien hij immer bij zich droeg.

— Gaat ge nu uw ouden makker neerschieten ? riep de vreemdeling. Kent ge William niet meer, William, den zoon van Hubert ?

Robin keek hem strak aan. Een trek van blijde verrassing vloog over zijn gebruind gelaat.

— William ! riep hij ontroerd.

— Robin...

Beide vrienden omarmden elkander.

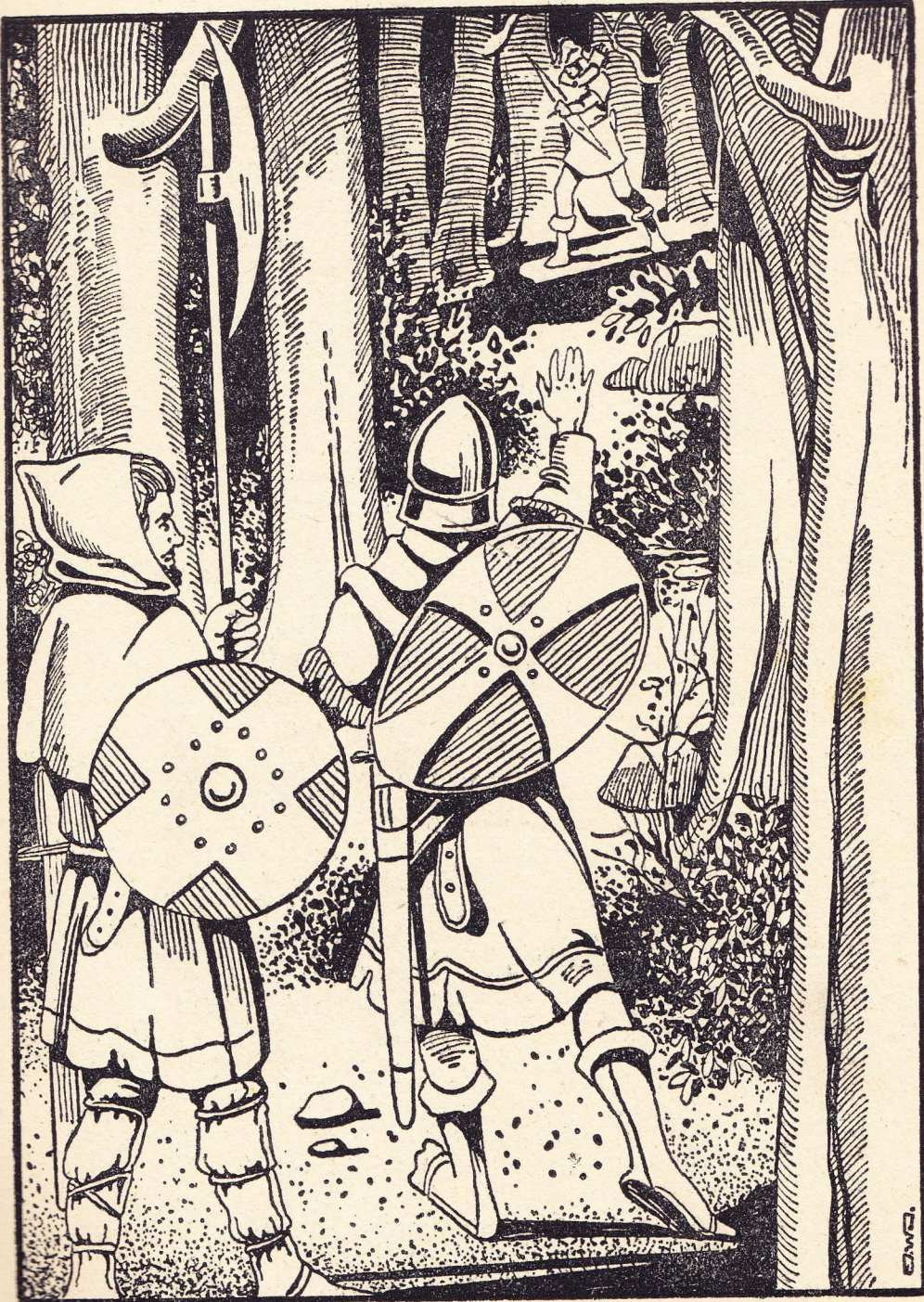
— En hebt ge voor Allan geen enkelen groet ? sprak nu de andere krijgsman. Zeg me gauw: hoe maakt het mijn lieve zuster ?

Robin bloosde en boog even het hoofd.

— Marian is gezond en wel, doch ik heb er nu meer recht op dan gij. Zij is mijn echtgenoot.

— Dat is waarachtig een goede tijding ! riep Allan verheugd. Breng mij spoedig bij haar, want ze heeft toch zeker haar broer nog niet vergeten ?

— Iederen dag spreekt ze over u, Allan, en ge zult eens

zien, hoe gelukkig ze zal zijn u weer te zien. Ga vlug met mij mee, onderweg kunt ge mij uw lotgevallen vertellen.

— Zou ik nu eens te weten kunnen komen, hoe mijn ouders, broers en zuster het maken? vroeg William. Ik kan maar niet aan het woord komen.

— Allen wel, antwoordde Robin. Waarlijk, we hebben elkander zooveel te vertellen, dat we niet weten waar eerst te beginnen. Van waar komt gij?

— Wel, uit Frankrijk, waar wij in Normandië voor den Koning gestreden hebben, zei Allan. Ik ben teruggekeerd om de hand van Christobel te vragen, waarop ik volkomen recht heb. Ik weet reeds, dat mijn verloofde gezond is.

— Tegenwoordig hooren we maar weinig nieuws van den baron, vertelde Robin. Ge zult verbaasd zijn, als ge hoort, wat er hier allemaal gebeurd is tijdens uw afwezigheid. We zijn nog altijd vrije Saksen, maar bannelingen, vogelvrij-verklaarden.

— Wat zegt ge! riep Allan geschrokken uit.

Robin knikte; zijn gelaat stond plots strak en somber.

— Er is veel onrecht gebeurd, hernam hij. Het begon met den moord op mijn goede pleegmoeder en uw gevangenneming door den baron. Van toen af is de strijd voor goed begonnen. En nu ziet ge voor u den hoofdman van de vrije mannen uit het woud.

Robin begon te vertellen. William en Allan luisterden vol aandacht toe. Ze vielen Robin geen enkele maal in de reden, maar op hun gelaat wisselden verontwaardiging, woede en goedkeuring zich af.

— Dus is mijn schoonbroer Koning en mijn lieve zuster Koningin van Sherwood-woud! zei Allan fier, toen Robin klaar was met zijn verhaal. Welnu, ik krijg mijn bezittingen terug, dank zij mijn gedrag in den oorlog. Men heeft mij bij Koning Hendrik vermeld. Gij ziet thans in mij den graaf van Mansfield. En ik vertrouw wel, dat de baron nu geen tegenwerpingen meer maken zal om mij de hand van zijn dochter te schenken.

Zoo sprekende, want er was geen stof te kort, bereikte het drietal de nederzetting van de vogelvrij-verklaarden.

Op een groote, open plek, midden in het woud, had Robin zijn nederzetting. Er heerschte een drukke bedrijvigheid; vrouwen zorgden voor het eten of speelden met de kinderen. Sommige mannen waren op jacht en diegenen, die in het kamp bleven en met de bewaking waren belast, hielden zich bezig met

het versnijden van hun pijlen, hout hakken en allerlei karweitjes.

De komst van Robin met de beide vreemdelingen wekte eenige opschudding. Doch onmiddellijk daarop waren er eenigen, die William en Allan herkenden. Plots maakte een jonge vrouw zich uit de groep los, en liep op Allan toe.

— Allan... Allan !... riep ze.

Lachend en schreiend wierp ze zich in zijn armen. Het was Marian. Lang hielden broer en zuster elkaar omklemd en Robin voelde zijn oogen vochtig worden, toen hij de onstuimige blijdschap zag van zijn geliefde, jonge vrouw. Ook tusschen William en zijn ouders, broers en zusters was het wederzien ontroerend.

Tranen van geluk werden geschreid op dezen blijden dag.

Allan had reeds onmiddellijk naar het slot van baron Fitz-Alwine willen trekken, maar hij begreep zelf, dat hij zich zoo, verreisde en afgemat, niet aanbieden kon. Bovendien, hij had zooveel te zeggen en te vertellen, dat de uren voorbijvlogen. Den volgenden morgen echter, begaf hij zich reeds vroeg naar het kasteel.

Na eenigen tijd wachten werd hij bij den baron gebracht. Thans vreesde Allan niet meer voor opsluiting; immers, hij was de graaf van Mansfield.

De begroeting van den baron was uiterst koel. Dadelijk merkte Allan, dat hij niet zeer welkom was. Doch hij verborg zijn teleurstelling handig.

— Baron, begon hij, ik kom hier nogmaals met de gewichtige vraag, waarvan mijn levensgeluk afhangt. Ik hoop ditmaal op een gunstig antwoord.

Baron Fitz-Alwine antwoordde niet. Zijn gelaat had een stuggen, afwerenden trek.

Allan besloot geen lange inleiding meer te gebruiken.

— Baron, ik heb de eer u om de hand van uw dochter, jonkvrouw Christobel, te verzoeken, zei hij.

Nu antwoordde Fitz-Alwine :

— Hebt ge u die dwaze streek nog niet uit het hoofd gesteld ? vroeg hij koel en misprijzend.

Allan zag verwonderd op.

— Christobel vergeten ! antwoordde hij verbaasd. Dat is immers niet mogelijk. En waarom, baron, is onze liefde dwaas ? Gij ziet thans voor u den graaf van Mansfield.

— En is die graaf rijk ? hernam Fitz-Alwine op schimpenden toon.

— Ik mag mijzelf thans welgesteld noemen en voer een eervollen naam. Bovendien, ge herinnert u ongetwijfeld onze afspraak. Zoo ik mij in den oorlog onderscheidde, zou ik de hand van uw dochter verwerven. Welnu, tot loon voor mijn dapperheid verkreeg ik van Koning Hendrik mijn vaderlijk erfdeel.

— En zoo ik weigerde u als schoonzoon te aanvaarden?

— Dat is niet mogelijk, baron Fitz-Alwine. Een edelman mag maar één woord hebben.

— Gij moet mij geen lessen geven, vermetele knaap. Ik zie wel, dat ge in Frankrijk nog geen manieren hebt geleerd.

Allan werd rood van verontwaardiging.

— Ik had in Normandië geen manieren te leeren, riep hij toornig. Maar ik heb er iets anders geleerd. Ik leerde daar, dat eervergeten Engelschen tegen hun vorst samengezworen hebben om hem van den troon te stooten ten voordeele van den Franschen koning. Ik leerde er verder, dat tot die samenzweerdere ook baron Fitz-Alwine, heer van Nottingham, behoorde.

De edelman verbleekte. Hij wilde evenwel door een onbeschaamden toon zijn schrik verbergen, want hij tierde:

— Wat weerhoudt mij, u, onbeschaamden vlegel, in den kerker te werpen?

— De vrees, dat dit geheim den Koning geopenbaard zou kunnen worden. En wat zou Koning Hendrik

— Ik had in Normandië geen manieren te leeren (blz. 69).

doen, zoo hij wist, dat Fitz-Alwine hem eens verraden heeft ?

— Gij liegt !

— Uw bleekheid bewijst heel goed, dat ik heelemaal niet lieg. Maar van mij hebt ge niets te vreezen. Ik wil slechts in u den vader van Christobel zien. En nogmaals verzoek ik u dringend om haar hand.

— Welnu, kom morgen om elf uur en ge zult haar hand verkrijgen.

— Ik vertrouw u maar half, doch waarschuw u nogmaals, lord baron Fitz-Alwine. Zoo ge uw eer liefhebt, tracht dan niet mij uit den weg te ruimen. Vóór ik hier morgen weerkeer, zal ik mijn maatregelen nemen. En is er verraad, wee u.

— Twijfelt gij aan mijn woord?

— Daartoe hebt ge mij reden gegeven. Mag ik thans de jonkvrouw, mijn verloofde, ontmoeten ?

— Morgen, heb ik u gezegd.

— Waarom mag ik haar nu niet begroeten ?

— Morgen, morgen, morgen ! Nu niet ! Ga nu heen !

— Welnu, het zij zoo. Ik zal op het afgesproken uur hier zijn.

Met een buiging verliet Allan het vertrek. Nauwelijks was hij weg, of de baron, rood van woede, ontbood Dick, zijn dienaar.

— De jonkman, die daar juist vertrokken is, moet heden avond dood en begraven zijn. Dat twee krijgslieden u vergezellen. Uw hoofd blijft borg dat mijn bevel uitgevoerd zal worden. En nu vlug, hem achterna !

Die onbeschaamde schelm, dacht de baron, hij zal zijn vrijpostigheid duur bekoopen. Wat verbeeldt hij zich ?

Nauwelijks was Allan verdwenen, of een nieuwe bezoeker werd bij den baron aangemeld.

— De edele heer Tristan ! meldde de knecht hem aan.

Mocht het edel genoemd worden, leelijk was het bovenmate, het oude, kromme mannetje, dat nu binnentrad, met zijn valsche, loerende oogjes, zijn grooten neus en wijden mond, die tandenloos was en altijd grijsde.

En toch, dit afzichtelijk mensch had meer kans de echtgenoot van de schoone jonkvrouw Christobel te worden dan de flinke, welgebouwde Allan Clare.

— Ha, waarde vriend, sprak Fitz-Alwine, met een hartelijkheid, die men van hem niet zou verwacht hebben. Welk geluk u te zien ? Hoe gaat het u ?

— Ik ben volmaakt gezond, antwoordde Tristan, met zijn

pieperig stemmetje, en hoe stelt gij het ? Laat de rheumatiek u nogal met rust ?

— Ik mag in den laatsten tijd niet klagen. Maar geheel van die verwenschte kwaal verlost worden, zal ik wel nimmer. Ga zitten. Neen, liever daar, in den gemakkelijken stoel. John, riep de baron tot zijn knecht, vraag den hofmeester, dat hij ons enkele kruiken van den besten wijn laat bezorgen.

Het duurde niet lang of de beide schelmen, want de een moest in boosheid en geslepenheid niet voor den ander onderdoen, zaten bij gevulde bekers.

— Ik kom u thans bepaald de hand van uw dochter vragen, zei Tristan op deftigen toon.

— Dat is een groote eer voor mij, antwoordde de baron, niet minder voornaam.

— Kom, Fitz-Alwine, wij zijn onder elkander. Het is beter niet te veinzen. Zeg mij rechtuit wat uw voorwaarden voor dit huwelijk zijn.

— Veinzen! riep de baron schijnbaar verwonderd. Ik meen wat ik zeg.

— Ja, ja, ik ook, hernam Tristan, maar om niet te veel woorden te verspillen, hebt gij reeds met Christobel over mijn aanzoek gesproken?

— Ja.

— En wat was haar antwoord ?

— Christobel heeft altijd denzelfden wil als haar vader, en zooals het, trouwens, een welopgevoed meisje past.

— Dus, zij stemt toe ?

— Natuurlijk.

— En welke zijn nu uw voorwaarden ?

— Ge weet, dat Christobel van voorname afkomst is, zei Fitz-Alwine na een oogenblikje... Dat zij waardig genoemd mag worden om op een troon te zetelen.

— Tut, tut, Fitz-Alwine, ge begint weer te snoeven. Ik begrijp alles wat ge zeggen wilt. Spaar u de moeite zooveel woorden te verspillen.

— Ge zijt onredelijk, heer Tristan.

— Wel, dan zal ik maar opstaan en vertrekken.

— Neen, neen, wees niet zoo haastig, viel de baron Tristan gauw in de rede. Waarom kunnen wij niet op ons gemak de zaken bespreken ?

— Ik heb al den tijd, maar ik acht het niet noodig nuttelooze taal te aanhooren. Zeg mij dus, kort en bondig, welk uw voorwaarden zijn voor het huwelijk.

— Wel, ter zake dus. Moest gij komen te sterven, dan erft Christobel al uw geld en bezittingen.

— Dat spreekt vanzelf !

— Maar ge zoudt mij een schadevergoeding dienen te geven voor het gemis van mijn eenig kind.

— Een schadeloosstelling! zei heer Tristan verwonderd en schamper.

— Vindt ge dat dan zoo wonderlijk ? Of meent ge, dat mijn hart zich niet verzet tegen het vertrek van mijn geliefde dochter ?

— Kom, kom, Fitz-Alwine, ge overdrijft alweer. Maar ik wil niet kniezen.

En heer Tristan noemde een som, die hij wilde geven aan den harteloozen vader van de schoone jonkvrouw.

Na nog lang over en weer praten geraakten de mannen het eindelijk eens. Fitz-Alwine zou zijn mooie dochter aan den leelijken Tristan tot vrouw geven.

— Hij zal gauw sterven, dacht hij bij zichzelf, en dan is Christobel in het bezit van zijn onmetelijke fortuin, waardoor zij een van de edelste echtgenooten van het land kan verwerwen, ja, wie weet, misschien wel een prins van koninklijken bloede.

De huwelijksvoltrekking werd bepaald op den eerstvolgenden Maandag.

*
**

Arme Allan !

Treurig gestemd verliet hij het slot en sloeg den weg naar het Sherwood-woud in. Hij wantrouwde den baron. Wat zou het einde van dit alles zijn ? Hij stapte vlug door ; hij verlangde ernaar met Robin de heele zaak te kunnen bespreken. Weldra bereikte hij het bosch.

Eensklaps bemerkte hij drie mannen, welke hem vijandige blikken toewierpen. Ze kwamen op hem af. Allan was dadelijk op zijn hoede. Onwillekeurig dacht hij aan het valsch gelaat van baron Fitz-Alwine en het was alsof hij er een voorgevoel van had, dat deze mannen hem door den baron achterna gestuurd waren.

Hij greep zijn zwaard, en tot verdediging gereed, zette hij zich tegen een boom. Zoo had hij alleszins reeds dekking in den rug.

— Ha, riep een der kerels, dien wij als Dick kennen, uw laatste uur is geslagen !

— De eerste die nadert, is een man van den dood, zei Allan kalm.

Dicks gezellen stormden toe, terwijl de aanvoerder om Allan heenliep, teneinde hem van den boom te doen wijken en hem van achteren aan te vallen.

De wakkere Allan weerde zich zoo goed hij kon en lang hield hij stand. Maar tegen drie schelmen was hij tenslotte niet bestand. Al spoedig voelde hij, dat zijn krachten hem begaven. Zijn slagen werden zwakker en zwakker. Eenige oogenblikken later viel hij ter aarde.

— Dood ! riep Dick. Maakt u maar voort, mannen. Ik zal het nu wel alleen afdoen.

Dick wilde niet, dat zijn gezellen wisten, waar de verslagene begraven werd, opdat zij later geen bezwarende getuigenissen zouden kunnen afleggen.

De schavuit, waardige dienaar van zijn laffen meester, had een spade meegebracht, om een kuil te graven. Nauwelijks was hij hier mee bezig of hij kreeg een hevigen slag op het hoofd.

— Ha, gij moordenaar, bandiet ! klonk een stem. Menschen dooden en stil wegmoffelen ! Maar gij krijgt uw verdiende loon !

En weer rees en daalde de vervaarlijke knuppel van vader Tuck, want hij was het, die Dick bij zijn laf werk verraste. Dick stortte neer... bloed sijpelde uit een wonde aan zijn hoofd. Hij was dood.

— En nu moet ik u eens bekijken, zei de geestelijke, zich over Allan neerbuigend. Wat ! riep de monnik verrast, het is Marians broer, die hier ligt !

Hij maakte snel Allans kleeren los.

— Gelukkig, riep hij opgelucht, het hart klopt nog. Hij is dus niet dood.

Vlug haalde hij water uit een beek in de buurt, besprenkelde het gelaat van den jongen man en tot zijn groote vreugde opende deze enkele oogenblikken later de oogen.

— Waar ben ik ? vroeg hij met verdwaasden blik.

— Veilig, veilig ! juichte Tuck. Maar ik heb u heroverd op den dood.

Het duurde toch nog geruimen tijd vóór Allan, steunende op den arm van den monnik, voortsukkelen kon. Doch hij was gered.

Veilig bereikten ze de kampplaats van Robin Hood. Hun komst wekte ontsteltenis.

— Allan, wat is er gebeurd ? kreet Marian, op haar broer toesnellend.

— Een nieuwe streek van den valschen Fitz-Alwine natuurlijk, zei Robin somber. Maar laten we nu eerst aan Allans verzorging denken. Hij nam zijn schoonbroer bij den arm en leidde hem naar een rustplaats. Handig waschte en verbond Marian haars broers wonden, terwijl Robin zorgde voor een verkwikkenden drank.

Nadat Allan tot rust was gekomen, vertelde hij uitvoerig zijn lotgevallen. Robins oogen fonkelden van verontwaardiging.

— Die valschaard heeft een flinke les noodig, zei hij. We

zullen hem leeren zijn woord te houden. Allan, gij krijgt uw bruid. Reken op mij.

Met nieuwe hoop keek Allan zijn vriend aan.

— Wat kunt gij doen ? vroeg hij.

Robin glimlachte.

— Wacht maar, zei hij, en vertrouw op mij.

... ..

— Is Dick nog niet terug ? vroeg de baron aan John.

— Neen, heer.

— Wat blijft hij lang weg ! Hij zit zeker weer te drinken in de een of andere taveerne.

— Zijn gezellen zijn weergekeerd, heer.

— Waarom hebt ge dat niet eerder gezegd ? Domoor !

— Omdat ge mij niets gevraagd hadt, heer, waagde de knecht het te antwoorden.

— Wat, schoot Fitz-Alwine dadelijk uit, wat zijn dat voor antwoorden ? Vlug, roep die mannen en verdwijn.

De twee soldaten stonden spoedig daarop voor hun meester.

— Waar is Dick ? vroeg de baron driftig.

— In het bosch, heer.

— En waarom hebt gij hem verlaten, lafaards ?

— Hij heeft het ons zelf bevolen, heer.

— Hij moest den doode begraven, zei de andere.

— Welken doode ? vroeg Fitz-Alwine, terwijl hij zijn bloed sneller voelde stroomen.

— Wel, den jongen man, dien hij neerslaan moest.

— Is het zeker, dat hij dood is ? vroeg de baron.

— Zoo dood als een pier, heer, zei de eene.

— Het heeft moeite genoeg gekost, voegde de andere eraan toe.

— 't Is goed, snauwde de baron. Maakt u weg, en zoo gauw Dick terug is, moet ge hem bij mij sturen.

— Dood, juichte de schelm, hij is dood, de vermetele knaap, de uitgeschudde bedelaar, die mijn dochter wilde huwen. Die hinderpaal is dus uit den weg.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158